

MAGISTERIUM

GARTEA A TREIA

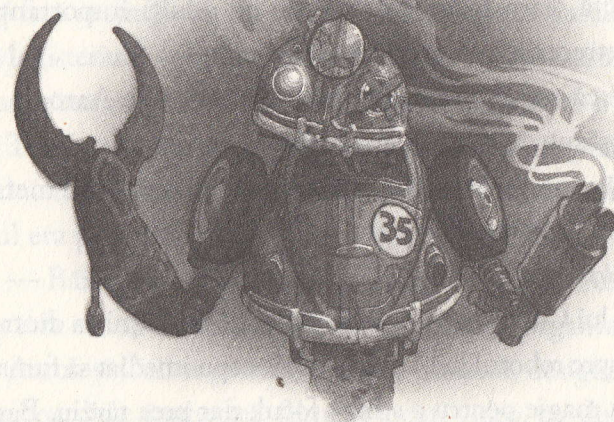
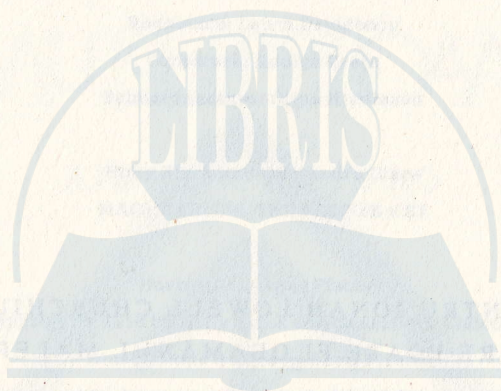
CHEIA
DE BRONZ

HOLLY BLACK ȘI
CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRĂȚII DE
SCOTT FISCHER

 CORINT JUNIOR

CAPITOLUL UNU

CALL FĂGU ULTIMELE verificări robotului său înainte de a-l trimite în „ring” – un perimetru marcat cu cretă albastră pe pardoseala garajului. Era zona în care urma să se desfășoare confruntarea celor două mașinării pe care el și Aaron le construiseră cu trudă din piese de automobil, metal magic și multă bandă adezivă. Pe podeaua aceea îmbibată de benzină, unul dintre roboți avea să fie făcut bucățele, celălalt va fi învingător; unul se va ridica, celălalt se va prăbuși...

Robotul lui Aaron înaintă pufăind până când unul dintre brațele sale mici ținti și trase spre capul inamicului, rețezându-l. Scântele pocniră în aer.

— Nu e corect! izbucni Call.

Aaron pufni. Avea un obraz murdar și părul ridicat din cauza gesturilor repetate ale mâinilor înfipte nervos în păr. Nasul îi era ars de soare, iar fața, pătată de pistru, din cauza arșiței permanente din Carolina de Nord. Nu mai semăna deloc cu Makarul îngrijit

din vara trecută, care făcea conversație cu adulți importanți și plicticoși la petrecerile din grădini umbrite.

— Se pare că-s mai bun decât tine la roboți, zise Aaron.

— O, da? răspunse Call, concentrându-se.

Robotul său începu să se miște încet-încet, până când metalul magic îi reanimă corpul decapitat.

— *Ia de-aici!*

Mașinaria lui Call ridică brațul și un jet de foc țâșni ca dintr-un furtun de apă spre robotul lui Aaron, care începu imediat să fumege. Aaron apelă la magie pentru a stinge focul, dar prea târziu. Banda adezivă ardea, iar robotul său se prăbuși, dezmembrându-se.

— *Iubuu!* strigă Call, abordând o atitudine lipsită de modestie – nu-i păsase niciodată de vorbele tatălui său despre calitățile unui învingător.

Tolănit undeva la marginea „ringului”, Havoc, lupul Călăreț al Haosului, sări ca ars și începu să latre când o scânteie îi ateriză pe blană.

— Hei, atenție la mașină, abia am reparat-o! tună Alastair, tatăl lui Call, dând buzna în garaj.

Tonul tatălui nu-l afectă deloc pe Call, nimic nu-l mai tulbura. De altfel, fusese relaxat toată vara. Încetase chiar să se mai vadă ca fiind un Lord al Întunericului. Ceea ce știa lumea era că Inamicul Morții – Constantine Madden – fusese omorât de Alastair. Aaron, Tamara, așa-zisul său prieten Jasper deWinter și Alastair erau singurii care cunoșteau adevărul – că, de fapt, Call era Constantine Madden reîncarnat, fără însă să-i moștenească și amintirile. Și, sperau toți, fără trăsăturile malefice ale lui Constantine.

Cum toată lumea știa că Madden era mort, iar prietenii săi nu aveau nicio problemă cu el, Call se simțea eliberat. El și Aaron puteau

să-și facă nestingheriți de cap. Curând începeau al treilea an de studii la Magisterium – Anul de Bronz. Un an în care lucrurile se anunțau cu adevărat magice, în care vor învăța vrăji de luptă și de levitație.

Totul era cum nu se putea mai bine. Și unde mai pui că robotul lui Aaron era un morman de piese fumeगând. Într-adevăr, totul era perfect.

— Băieți, sper că n-ați uitat, se auzi vocea lui Alastair, în seara asta este evenimentul de la Collegium, știți, organizat pentru noi.

Aaron și Call se priviră oripilați. Uitaseră, desigur. Cufundați în skateboarding, înghețată, filme și jocuri video, cei doi băieți pierduseră noțiunea timpului. Uitaseră cu desăvârșire că Adunarea Magilor aniversa victoria împotriva Inamicului Morții după 13 ani de război.

În acea seară, Adunarea Magilor urma să recunoască meritele celor cinci eroi: Call, Aaron, Tamara, Jasper și Alastair. Lui Call nu-i venea să creadă că tatăl său acceptase să meargă; Alastair ura pur și simplu tot ce era legat de magie, Magisterium și magi. Tatăl său, bănuia Call, își dorea însă să-i vadă pe toți acei membri ai Adunării aplaudându-l pe fiul său, să-i audă apreciindu-l că a fost de partea binelui, să-i audă cum îl vor numi erou.

Call nu se simțea deloc în apele sale.

— Dar n-am nimic ca lumea de îmbrăcat! protestă el.

— Nici eu n-am, îl secondă imediat Aaron.

— Eu știam că Tamara și părinții ei ți-au cumpărat tot felul de haine elegante anul trecut, îl țintui Call.

Într-adevăr, părinții Tamarei erau atât de încântați că fiica lor se împrietenise cu un Makar, unul dintre acei magi rari care putea controla magia haosului, încât Aaron le era ca un fiu.

Call chiar nu înțelegea de ce Aaron preferase să-și petreacă vara cu el, și nu cu familia Rajavi, dar Aaron fusese categoric în privința asta.

— Nu e lumea mea. Tot ce am sunt blugi și tricouri.

— Tocmai de asta vom merge la mall, hotărî Alastair, scoțând cheile mașinii din buzunar. Haideți, băieți!

— Părinții Tamarei m-au dus la Brooks Brothers, ceea ce a fost destul de ciudat, zise Aaron în timp ce se îndreptau spre una dintre mașinile recondiționate din garaj.

Call se gândi la micuțul lor mall local și zâmbi ironic:

— Pregătește-te pentru o altă ciudățenie. Vom călători înapoi în timp, și asta fără ajutorul magiei.

↑ ≈ Δ ○ @

În mallul local JL Dimes puteai găsi aproape orice, de la utilaje agricole la îmbrăcăminte și mașini de spălat ieftine. Alastair își cumpăra inclusiv salopetele de lucru din acest mall, pe care Call pur și simplu îl ura.

— S-ar putea să fiu alergic la materialul ăsta, spuse Aaron în timp ce se studia în oglindă.

— Nu-ți vine rău, aprecie Alastair, care examina un aspirator cules pe traseu, probabil pentru piese, în timp ce pe unul dintre brațe îi atârna un sacou neprobat încă.

Aaron se mai uită o dată la costumul gri, izbitor de strălucitor. Pantalonii cădeau ca un sac, iar reverul sacoului îi amintea lui Call de aripioarele unui rechin.

— OK, acceptă docil Aaron, care învățase să primească ceea ce i se oferea – nu avea nici bani, nici părinți – și nu putea fi decât recunoscător.

Aaron și Call își pierduseră amândoi mamele. Tatăl lui Aaron trăia, dar era la închisoare, iar lui Aron nu-i plăcea să povestească

despre asta. Pe Call nu prea îl interesa acest capitol, probabil pentru că secretul său era mult mai mare.

— Nu știu ce să zic, tată, nu prea se potrivesc mărimile, zise Call, uitându-se sceptic în oglindă la sacoul din poliester albastru închis, cu mâneci strâmte.

— Un costum e un costum. Aaron va crește, iar al tău... da, poate ar trebui să alegem altul, să nu luăm un costum doar pentru o seară.

— Mai bine fac niște poze cu telefonul, zise Call, și le trimit Tamarei, să-și dea și ea cu părerea. Ea știe mai bine ce se poartă la evenimente de-astea scortoase cu magi.

Call expedie pozele însoțite de un mesaj și răspunsul veni imediat: *Aaron zici că-i un mic escroc într-un costum mare, iar tu parcă te pregătești să mergi la o școală catolică.*

— Ei, cum facem? întrebă Alastair. Am putea să mai umblăm la pantalonii lui Aaron, să pară mai scurți.

— Sau am putea merge în alt magazin și să nu ne facem de rușine deseară, răspunse Call pe un ton sec.

Alastair îi privi pe rând pe cei doi băieți, oftă și lăsă din mână aspiratorul.

— OK, să mergem.

Era pur și simplu o ușurare să ieși din mallul acela aglomerat, în care nu puteai respira. După câteva minute parcară în fața unui magazin cu tot felul de lucruri la mâna a doua, de la milieuri la dulăpioare și mașini de cusut. Call mai fusese în magazin cu tatăl său și își amintea că proprietarei, Miranda Keyes, îi plăceau hainele *vintage*. Stilurile, tendințele sau culorile vestimentare o lăsau rece, așa că deseori o puteai vedea prin oraș cu cizme, fustă cu pudeli imprimați și-un tricou cu paiete și pisici turbate.

Aaron nu știa amănuntele astea. Call îi surprinse privirea ușor ezitantă și se gândi că au nimerit din lac în puț. Ceea ce începuse ca o mică aventură părea să eșueze lamentabil, iar Call simțea că i se face rău. Știa că tatăl său era un excentric, mai bine zis un ciudat, și, chiar dacă nu îl deranja asta, nu i se părea corect ca Aaron să devină „victimă” lui Alastair. Cum ar fi ca în prăvălia Mirandei să nu găsească decât fracuri din catifea roșie sau chiar mai rău?

Nu fusese de ajuns că Aaron băuse toată vara limonadă făcută din prafuri, și nu din lămâi, ca la familia Rajavi; că mâncase toată vara cereale aproape expirate în loc de ouă proaspete la micul dejun; că dormise într-un pat pliant instalat în camera lui Call; că atunci când ieșea în grădina casei trebuia să fie atent la sistemul de irigații improvizat al lui Alastair. Asta ar mai trebui acum, ca Aaron să apară la petrecere îmbrăcat ca un papițoi. Relația lor de prietenie putea fi compromisă, iar Call nu voia asta.

Alastair intră primul în magazin, urmat de Aaron și apoi de Call, care simțea că nu va ieși nimic bun.

Costumele erau undeva în fund, în spatele unor rafturi cu chei ruginite și instrumente muzicale bizare din alamă. Magazinul semăna destul de mult cu prăvălia lui Alastair, „Now and Again”, doar că de tavanul Mirandei erau agățate haine de blană și eșarfe de mătase, în timp ce la Alastair predominau diverse accesorii și obiecte vechi cu aspect industrial. Miranda și Alastair vorbiră câteva minute despre achizițiile făcute de proprietară la un târg de antichități din Brimfield. Lui Call îi era din ce în ce mai teamă de ce avea să urmeze.

În cele din urmă, Alastair îi spuse Mirandei ce căutau. Femeia îi măsură rapid din cap până-n picioare, își îngustă ochii, apoi dispăru pe o ușă, undeva în spate.

În așteptarea Mirandei, Aaron și Call începură să se amuze uitându-se prin magazin după obiecte cât mai ciudate. Aaron studia un ceas de masă încastrat într-o figurină Batman, a cărui alarmă era „TREZEȘTE-TE, MINUNATULE BĂIAT”, iar Call ochise un ansamblu haios de acadele fixate între ele sub forma unui pulover, când Miranda își făcu din nou apariția, fredonând mulțumită cu un maldăr de haine în brațe.

Extrase mai întâi un sacou pentru Alastair. Haina, care părea să fie făcută dintr-un fel de satin, avea o nuanță subtilă de verde-închis și căptușeală din mătase deschisă la culoare. Se vedea că sacoul fusese purtat și arăta cam neobișnuit, dar nu te făcea să te simți incomod.

— Buun, acum e rândul vostru, îi privi Miranda pe băieți, întinzându-i fiecăruia câte un costum din in.

Costumul lui Aaron avea culoarea smântâniei, iar cel al lui Call era gri-bleu.

— Se potrivește cu nuanța ochilor tăi, Call, spuse Miranda încântată.

Call și Aaron se îmbrăcară cu sacourile, iar Miranda bătu din palme, făcându-le semn spre oglindă.

Call se privi curios. Costumul îi venea perfect, nimic nu era nelalocul lui. Chiar arăta ca un adult. Lui Aaron îi stătea la fel de bine, iar nuanțele deschise ale hainelor le scoteau în evidență tenul.

— Vreo ocazie specială? întrebă Miranda.

— Cam așa ceva, deseară vor fi amândoi premiați, răspunse Alastair mulțumit.

— Pentru... serviciu în slujba comunității, interveni Aaron, privindu-l pe Call în oglindă.

Call se gândi că Aaron mințise doar pe jumătate.